

קונטרס

הדמיון עובד

יגלה איך שכל הסבל שאדם סובל ברוחניות
ובגשמיות, זהו רק מחמת הדמיון, שהורס לאדם
את כל החיים, ועצות נפלאות איך לצאת ממנו.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו גגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו גגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר כָּל הַצָּרוֹת
שֶׁעוֹבְרוֹת עַל הָאָדָם הֵן רַק מִחַמַּת כַּח
הַמַּדְמָה, שֶׁמִּתְגַּבֵּר עָלָיו הַדְּמִיוֹן, וְזֶה הוֹרֵס
אוֹתוֹ לְגַמְרֵי – בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבֵין
בְּרוּחָנִיּוֹת. וְלָכֵן אֲשֶׁרֵי הָאָדָם שִׁוִּיצָא
מִהַדְּמִיוֹן, וּבָא אֶל הַשֶּׁכֶל. וְעַקֵּר הַשֶּׁכֶל –
לְהַכִּיר אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, כַּמּוּבָא
בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כה);
אֲבָל צְרִיכִים לְעַבֵּד הַרְבֵּה הַרְבֵּה, כְּדֵי לְנַתֵּק
אֶת עֲצָמוֹ מִכָּל מִינֵי דְמִיוֹנוֹת, כִּי הַדְּמִיוֹן
הוֹרֵס אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי בְּרוּחָנִיּוֹת וְגַם
בְּגִשְׁמִיּוֹת.

(אֲמַרֵי-מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תשסא)

קוֹנְטֵרַס

הַדְּמִיּוֹן עוֹבֵד

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, כִּי כָּל הַצָּרוֹת
שֶׁאָדָם סוֹבֵל, הֵן רַק מִחֲמַת הַדְּמִיּוֹן שֶׁעוֹבֵד עָלָיו, עַד
שֶׁמִּדְּמָה כָּל מֵינֵי דְמִיּוֹנוֹת, וְנִהְרָסִים חַיּוֹ לְגַמְרֵי. וְרַבְּנּוּ
ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כה): צָרִיף כָּל אָדָם
לְהוֹצִיא עֲצָמוֹ מִהַמְדָּמָה, וְלַעֲלוֹת אֶל הַשָּׁכֵל, וּכְשֶׁנִּמְשָׁף
אֶחָר הַמְדָּמָה, זֶה שְׁרִירוֹת הַלֵּב, שֶׁנִּמְשָׁף אַחֲרֵי הַמְדָּמָה
שֶׁבֵּילָב. כִּי מָמָה אָדָם סוֹבֵל כָּל-כֶּף הַרְבֵּה צָרוֹת וְיִסוּרִים?
רַק מִחֲמַת הַדְּמִיּוֹן, שֶׁמִּדְּמָה כְּאֵלוֹ כָּל הָעוֹלָם כְּנִגְדּוֹ, כְּאֵלוֹ
בְּנֵי-אָדָם מִסֵּתְפָלִים עָלָיו, אוֹ כָּל אֶחָד חוֹתֵר תַּחֲתָיו, אוֹ
לְאַחֲרִים יֵשׁ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ; כִּי "הַדְּמִיּוֹן עוֹבֵד" אֶצְלוֹ, וְזֶה
הוֹרֵס חַיּוֹ. אֵף כִּשֶׁאָדָם זוֹכֵה לְהַכְנִיס בְּדַעְתּוֹ אִמְתַּת
מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיוֹדַע וְעַד שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְמַלֵּא
כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבִתּוֹף כָּל עֲלָמִין, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ

מחיה ומנהיגה ומקיים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, אז זוכה לשכל נפלא מאד מאד, וזוכה להגיע לגדלות המחין, עד ששום דבר אינו שובר אותו, אדרבה, הוא נעשה כל-כף דבוק בו יתברך, עד שהוא שש ושמש ומשמח את אחרים. וזו המדרגה הכי עליונה שאדם צריך לזכות להגיע אליה בזה העולם — להכיר תמיד את הבורא יתברך שמו מכל דבר. ולזכור את מאמרם ז"ל (חלין ז:): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם-כן מכריזין עליו מלמעלה; אין דבר בזה של טבע, מקרה ומזל, הכל בשהגחה פרטית, אפלו נקיפה באצבע הקטנה אינה קורית מעצמה, אלא יש בזה חשבון צדק. וככל שאדם מכניס בעצמו ידיעה זו, אזי זוכה להגיע אל שכל אמתי, ואינו סובל שום דבר שמעלים את הקדוש-ברוך-הוא, רק תמיד מסתכל על רוחניות חיות אלקות, אשר זו מדרגת הצדיקים, שזוכים לגלוי אלקות בזה, שלא רק שהם אינם נשברים מכל אשר עובר עליהם, אלא יש להם כח להחיות, לשמח ולעודד את כל העולם כלו. לזאת, בני ובנותי היקרים! זכרו תמיד, שהדמיון עובד אצל האדם, וזה מה שהורס את חיו. אנחנו עדים למריבות שישנן בין בני-אדם על לא דבר, סכסוכים, ופוחים, אי הבנות, קנאה, שנאה, תאוה וכבוד, הכל בא רק מחמת הדמיון שעובד על האדם, ועוקר את כל הבריאה כלה מהקדוש-

הדמיון עובד

קיג

ברוך-הוא. ובעבור זה בני-אדם סובלים כל-כף הרבה צרות, ולכן יש כל-כף הרבה מפלגות, שיטות ודרכים, כי שוכחים מהעקר שהוא הקדוש-ברוך-הוא. אם אדם היה יוצא מהדמיון שלו, והיה בא אל השכל, היה מרגיש רק את אמתת מציאותו יתברך, והיה מרגיל עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא באשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו. אשר באמת אין עוד טוב ונעם בחיי האדם כמו לדבר אל הבורא יתברך שמו, שזהו השכל האמתי. בעבור זה ש'כ'ל' ראשי תבות (איכה ב, יט): "ש'פכי כ'מים ל'בך נכח פני ה'". המדרגה הכי עליונה שאדם צריך להגיע אליה בעולם הזה – שיכיר את הקדוש-ברוך-הוא בגלוי כזה, שיפתח את הפה וידבר אליו. כשאדם הגיע למדרגה זו, אזי הוא הכי מאשר בחיים, כי אין לו אף אחד בזה העולם רק הקדוש-ברוך-הוא, אשר באמת זו המציאות; כי מי ברא את העולם? מי מחיה את העולם? מי מקים את העולם? רק הקדוש-ברוך-הוא, הכל זה אלקות ואלקות זה הכל, אבל הקדוש-ברוך-הוא הלביש את עצמו בלבושים על גבי לבושים, דומם, צומח, חי, מדבר, שנעלם ונסתר מעינינו האלקות. ובשביל זה הדמיון עובד אצל כל אחד, ונדמה כאלו יש איזה טבע, איזה מקרה ומזל, ושוכחים ממנו יתברך. ומזה סובלים סבל נורא מאד, עד שיש בני-אדם, שהם ממש חולים, חולי נפש, רק מחמת שהדמיון התגבר

עליהם. והדמיון זהו כח הבהמיות, שמתפשט על האדם. וזהו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כה), שבזמן שבית המקדש היה קיים, היו מקריבים קרבנות, שהם שבירת הבהמיות וכח הדמיון. כי משה בא שאדם חוטא? רק מחמת הדמיון. שמדמה לעצמו איזו תאוה, איזה ענין בלתי רצוי, מאוס ומשקץ, וחושב מזה, ונכנס בתוך הרהורים רעים, בתוך מחשבות זרות, בדמיונות שוא, וזה מעיק לו, מצער אותו, הורס לו את החיים לגמרי, שזה נקרא כח הבהמיות. ואומר רבנו ז"ל, אשר כשאדם חוטא, נעלמת ונסתרת ממנו הנפש האלקית, ומתגברת עליו הנפש הבהמית. אבל בזמן שבית המקדש היה קיים, היינו מביאים קרבן לבית המקדש, ושחטו את הקרבן והזו את דמו על המזבח, ואדם ערף לעצמו חשבון, שלעולם היו צריכים לעשות לי את זאת, אבל הקדוש-ברוך הוא חמל עלי, ותחת אשר לקחת אותי לקרבן, המיר אותי בבהמה, שהיא תהא כפדתי. אבל עתה משחרב בית המקדש, שעקר הקרבנות אלו התפלות, שאדם צריך להתפלל אליו יתברך, כדכתיב (הושע יד, ג): "ונשלמה פרים שפתינו". והתפלה היא במקום הקרבן. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם אתם יודעים שעדין מתגבר עליכם הדמיון, הרגילו עצמכם לדבר אל הקדוש-ברוך הוא, אשר זהו היסוד בתי האדם, כל מה שאדם מדבר יותר אל הקדוש-ברוך הוא בשפת האם שלו,

הדמיון עובד

קטו

מתבודד אליו יתברך, יוצא לשדה או באיזה יער או בקברי צדיקים או בשער השמים ושופך לבו אל קונו, על-ידי-זה מזדכך לו המח, ויורד ממנו כח הבהמיות, וננסך עליו כח אלקי. ומעתה כשאין לנו בית-המקדש, עקר השלמות היא תפלה, אשר היא שוברת את הדמיון. וזהו שאומרים חכמינו הקדושים (פסיקתא דרב כהנא כח): בדורות הללו, שאין להם לא מלך ולא נביא, לא כהן ולא אורים ותומים, אלא תפלה זו בלבד, אמר דוד לפני הקדוש-ברוך-הוא: רבון העולמים, לא תבזה עליה; וככל שאדם מדבר יותר אל הבורא יתברך שמו, הוא נכנס בגדלות המחין ויוצא מהדמיון, וכבר משלים עם זולתו, משלים עם עצמו, משלים עם גורלו, משלים עם הקדוש-ברוך-הוא. כי כל הסבל שאדם סובל, זהו רק מחמת ש"הדמיון עובד" אצלו מכמה בחינות, והוא אשר הורס אותו לגמרי. עד כדי כך, שרב רבם של בני-אדם בזה העולם לקויים במחלת הדמיון, ש"הדמיון עובד" אצלם שעות נוספות, ובמקום למסר עצמם לגמרי אל הקדוש-ברוך-הוא, לדעת שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל בהשגחה פרטית, ואף אחד אינו יכול לקחת מהם שום דבר, אף אחד אינו יכול לגעת בהם בלי רשותו יתברך, כמו שאומרים חכמינו הקדושים (ברכות נח): אפלו ריש גרגיתא מן שמיא מנו ליה; אפלו אלו הממנים על הביוכים, שזוהי המשנה המגנה ביותר, גם משרתם באה

מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ. וְאִין אָדָם נוֹגַע בְּמָה שְׁמוּכָן לְחִבְרוֹ, וְאִין מְלָכוֹת נוֹגַעַת בְּמְלָכוֹת חִבְרָתָהּ אֶפְלוּ כְּמֵלֵא נִימָא (יומא לח.). אִם אָדָם הָיָה מְכַנֵּס בְּעֲצָמוֹ יְדִיעוֹת אֱלוֹ, שְׁהַכֵּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֵּל, אֲזִי לֹא הָיָה לוֹ דְמִיוֹן, אֲלֵא הָיָה בְּעַל שְׁכָל אֲמַתִּי, וְהָיָה בְּשָׁלוֹם עִם כָּלָם, הָיָה אוֹהֵב אֶת כָּלָם, הָיָה אוֹהֵב אֶת עֲצָמוֹ, אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֶת הַזּוּלָּת. מִמָּה נוֹבֵעַ שְׁנִכְנָסָת בְּאָדָם שְׁנֵאָה כְּלָפִי מֵעֲלָה כְּבִיכּוֹל? מִפְּנֵי שְׁנִכְנָס בּוֹ דְמִיוֹן כְּאֵלוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵינוֹ רוֹצֵה אוֹתוֹ, כְּאֵלוֹ אֵין צְרִיכִים אוֹתוֹ, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ אֵב הַרְחֵמָן, וּמְצַפֶּה וּמְחַכֶּה וּמְקַנֵּה שִׂיְהוּדִי יֵשׁוּב אֵלָיו בְּתִשׁוּבָה. הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחַכֶּה שִׂיְהוּדִי יִפְתַּח פִּיּוֹ וַיִּצְעַק: "אָבָא, אָבָא, אָבָא, תָּן לִי". כְּמוֹ אָבָא, שְׁהַנְחַת-רוּחַ הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר שָׁלוֹ — שְׁבִנוּ אוֹמֵר: "אָבָא, תָּן לִי אֶכֶל". "אָבָא, תָּן לִי בְּגָד" וְכוּ'. כֶּן כְּבִיכּוֹל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְתַאָּוֶה לְתַפְלָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּמְסַבֵּב עִם הָאָדָם כָּל מִינֵי סְבוּבִים, הָעֵקֶר שִׁיִּפְתַּח פִּיּוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו. וְכֹל-כֶּן קָשָׁה לְהַחֲדִיר דְבַר זֶה בְּבִנְי-אָדָם, "הֲלֵא מָה אַתָּה? ! לָמָּה אַתָּה שָׁבוּר? ! לָמָּה יֵשׁ לָךְ קִשְׁיוֹת עַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? ! לָמָּה נִכְנָסָה בְּךָ שְׁנֵאָה כְּלָפִי מֵעֲלָה? !" אֵין זֶה אֲלֵא ה'דְמִיוֹן עוֹבֵד' אֶצְלָךְ. כִּי אִם הָיָה לָךְ שְׁכָל, הָיִיתָ יוֹדֵעַ, אֲשֶׁר מִי הוֹלִיךְ בְּךָ? הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. מִי מְתַנּוּעֵעַ בְּךָ? הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. מִי מְסַתְּפֵל בְּךָ? הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. מָה אַתָּה נוֹשֵׂם? אֹר אֶלְקִי. הַכֵּל זֶה

הדמיון עובד

קיי

אלקות ואלקות זה הכל. אזי הייתה הכי מאשר בתיים, לא הייתה רוצה שום דבר רק את הקדוש-ברוך-הוא, והייתה מדבר אליו. אשר זוהי השלמות, וזה הגן-עדן בעולם הזה — שאדם מכיר את הבורא יתברך שמו מכל דבר פרטי ומדבר אליו. אבל דא עקא, שה"דמיון עובד" אצל האדם, וחושב כאלו הקדוש-ברוך-הוא בכעס עליו, כאלו רוצה לנקם בו, כאלו איננו אוהב אותו, וזה מביאו לדכאון פנימי ולקשיות ולספקות על הקדוש-ברוך-הוא, ואט אט שוכח ממנו יתברך. וככל שה"דמיון עובד" אצלו שעוה נוספות, כן מתגבר עליו כח הבהמיות, ושכלו מטמטם לגמרי, ואינו זוכה לראות אלקות, עד שנעתק לגמרי מהעולם הבא, ונמשך אל הבלי העולם הזה. כן הדבר לגבי האדם, ששונא את עצמו, וחושב שאינו שוה מאומה, ואף אחד אינו צריך אותו, וכלם שונאים אותו. מאין נובע הדבר? מחמת כח הדמיון; וככל שה"דמיון עובד" אצל האדם, כן סובל מחלות וחלאים רעים, עד שיש בני-אדם שיוצאים מדעתם רק מחמת ש"הדמיון עובד" אצלם. ובעבור זה אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי שבת, פרק ארבעה-עשר, הלכה ג', דף עה:): "והסיר ה' ממך כל חלי" (דברים ז, טו) — זו רעיון. רעיונות האדם, ו"הדמיון שעובד" אצלו, שחושב תמיד כאלו הזולת רוצה רק את הרע שלו, זה הורס את כל חיינו. כי אדם היה יכול לחיות בזה העולם כדגמת העולם

הבא, להיות דבוק בבורא יתברך שמו בתכלית הדבקות, להרגיש את נעם זיו חיות אלקותו יתברך, אלא השם יתברך ברא את העולם בצורה כזו, שמבחוץ תהיה קלפה קשה, שזהו הדמיון, ובפנימיות יהיה השכל, שזהו הפרי. וכמו פרי גשמי, שערב מאד לחך, אבל צריכים תחלה להסיר את הקלפה, ורק אז יכולים לאכלו. כך כל העולם כלו מלא קלפות, תאוות רעות, מדות רעות, שאדם מסתכל, רחמנא לישזבן, על דברים מגנים, מטמא את עיניו, וזה מביאו אחר-כך לדמיונות; כי כשאדם מרגיל עצמו להסתכל על נשים, שזה מחממו ומביאו לעברות חמורות, הכל בא מהדמיון; אבל כשאדם חזק באמונה ברוחה ומזככת במקום ברוך הוא, לא היה מדמין לעצמו דמיונות כאלו, להסתכל על דברים המביאים אותו לחטאים. כמו-כן בני-אדם בטבעם סקרניים מאד, ותמיד רוצים לשמע מה הבריות מדברות אחורי גבם, כי "הדמיון עובד" אצלם וחושבים שזהו מדבר מהם. וכל-כך נכנסו בדמיון, עד שנחלים מזה ממש, וכשרואים שני בני-אדם משוחחים, הם בטוחים שמדברים מהם. והדמיון פורה אצלם כל-כך, עד שיוצאים מדעתם ומשתגעים לגמרי לידע מה הם מדברים וכו'. וכך אומרים חכמינו הקדושים (זהר ח"ב עה:): מאן דאודנוי רברבין טפשא בלביה; מי שיש לו אַזְנִים גדולות — שטות בלבו; כי המאמין האמתי שיהכל זה אלקות

הדמיון עובד

קיט

וְאֵלֵקוֹת זֶה הַכֹּל, מָה אֲכַפֵּת לוֹ מָה הֵהוּא מְדַבֵּר?! וּמִי
אוֹמֵר שְׂמֵדַבֵּר מִמְּנִי?! וְאִם מְדַבֵּר מִמְּנִי, מָה אֲכַפֵּת לִי?!
עָלִי לְהִיּוֹת דְּבוּק רַק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמָה שְׂאֵנִי צָרִיךְ
לְדַעַת יָבוּא אֵלַי וַיֹּאמְרוּ לִי, וְאִם אֵין אוֹמְרִים לִי, סִימָן
שְׂאֵנִי צָרִיךְ לְדַעַת. רוּאִים בְּנֵי-אָדָם שֶׁהֵם בְּכַעַס וּרְצִיחָה,
מוֹצִיאִים עֲצִבֵיהֶם עַל נְשׁוֹתֵיהֶם, אוֹ הַנְּשִׁים רוֹגְזוֹת עַל
בְּעֻלֵיהֶם, אוֹ שְׁנִיָּהֵם כּוֹעֲסִים עַל הַיְלָדִים, מִמָּה זֶה נוֹבֵעַ?
אֵין זֹאת אֶלָּא שׁ"הִדְמִיּוֹן עוֹבֵד" אֶצְלָם; כִּי כָּל הַכַּעַס
וְהַרְצִיחָה, שְׂאָדָם רַגְזָן וְכַעֲסָן, רַב בְּבֵיתוֹ וְכוּ', הַכֹּל מִחֲמַת
הַדְמִיּוֹן, נִדְמָה לָהֶם כְּאִלוֹ הַזּוֹלָת רוֹצֶה בְּרַעְתָּם, וּבּוֹנִים
בְּנִינִים וּמַחְשָׁבוֹת עַל גְּבֵי מַחְשָׁבוֹת, דְּמִיוֹנוֹת עַל דְּמִיוֹנוֹת,
אֲשֶׁר הֵם הֶבֶל לְגַמְרִי, וְכֵךְ נִהְרָסִים חַיֵּיהֶם לְגַמְרִי. אֲבָל
אִם אָדָם יוֹדֵעַ שְׂאֵין לוֹ בְּחַיִּים רַק אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
וְרוֹצֶה רַק לְדַבֵּר אֵלָיו וְאוֹהֵב אוֹתוֹ, וְאֵף אֶחָד אֵינוֹ יָכוֹל
לַעֲשׂוֹת לוֹ מְאוּמָה, כִּי מִתְחַבֵּא בְּצִלוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר זֶה
הַשֶּׁכֶל הָאֲמֵתִי, אֲזִי אֵף פַּעַם לֹא הָיָה רַב עִם אֲשֶׁתּוֹ,
וְהָאִשָּׁה לֹא הָיְתָה רַבָּה עִם בַּעְלָהּ, וְלֹא הָיְתָה מְקַלְלַת
אוֹתוֹ, וְשְׁנִיָּהֵם לֹא הָיוּ מְנַבְּלִים פִּיהֶם עַל הַיְלָדִים. כִּי כָּל
הַצָּרוֹת בָּאוֹת רַק מִחֲמַת שׁ"הִדְמִיּוֹן עוֹבֵד" אֶצְלֵ הָאָדָם
וְהוֹרֵס לוֹ אֶת הַחַיִּים. וְעַל זֹאת צָרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל הַרְבֵּה
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, שְׂיֹצִיא אוֹתָנוּ מִהַדְמִיּוֹן, וְנִזְכֶּה לְהִרְגִישׁ אוֹר
זֵיו וּדְבִקוֹת וְחַיּוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׂמוֹ, שְׂאֲזוֹ נִזְכֶּה לְשֶׁכֶל
הָאֲמֵתִי. כִּי רוּאִים בְּנֵי-אָדָם שֶׁהֵם בְּקַטְנוֹת הַמַּחֲזִין עַל לֹא

דבר, ממררין חייהם לשוא, רק מחמת ש"הדמיון עובד" אצלם, וחושבים שכל העולם כנגדם וכו', ושוכחים לגמרי ממנו יתברך, מדברים כל מיני שטיות, לשון הרע, רכילות, ליצנות, נבול פה, דברים בטלים, שזהו פח הבהמיות המתגבר על האדם, ואז נעלמת ונסתרת ממנו הנפש האלקית, שאיננו מרגיש אלקות. אשר זוהי הגלות הקשה ביותר לאדם, שאיננו מרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, ואז חש עצמו בודד לגמרי, עד שישנם בני-אדם שאינם רוצים לצאת מהבית, יושבים בחדר סגורים ומכנסים בתוך עצמם, ואינם חפצים לצאת לבחוץ, כי הדמיון פורה אצלם, וחוששים פן יהרג אותם, שמא יהוא ידבר עליהם, שמא פלוני ילעג להם, ויתנפל אליהם. אף אומר רבנו ז"ל, שעקר העצה לצאת מהדמיונות, זהו רק על-ידי תפלה. שאדם מרגיל עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו. אף דבר זה בא לאדם מאד מאד קשה; כי באמת למה אנו רואים, שבני-אדם מסגלים לדבר עם זולתם שעה, שעתיים, שלש וכו', ואינם חשים שהזמן חולף, ושורפים זמנם בשטיות, ואינם שמים על לב, כי כל רגע ודקה שעברו — מתו, פיון שחלפה הדקה, לעולם לא תשוב, עבר היום — לעולם לא יחזור. כי אדם נופל כל-כף בקטנות ובחלישות הדעת, ויש לו עגמת נפש, עד שמתיאש מחייו, ומבקש את נפשו למות יום

הדמיון עובד

קכא

יום, שְׁעָה שְׁעָה, מְרַב דְּכָאוּן וַיֵּאוּשׁ, אֵין אַכְפֵּת לוֹ דְּדָבָר. אֲשֶׁר כָּל זֶה נּוֹבַע מֵהַדְּמִיוֹן, שֶׁהוּא מְלֵא דְּמִיּוֹנוֹת, וְנִנְעִתָק לְגַמְרֵי מֵהָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. אֲבָל אִם אָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר רַק אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמָה שְׁרוּצָה וּמָה שְׁצָרִיף מִבְּקֵשׁ רַק אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אַזִּי יוֹצֵא מֵהַדְּמִיוֹן וּבָא אֶל הַשֶּׁכֶל, וְזוֹכֶה לְהֵיוֹת כְּדַגְמַת הַמְּלֹאכִים, שֶׁהֵם תָּמִיד רוֹאִים אֱלֻקוֹת; כִּי בְּאַמַּת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּרָא אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁיִּתְעַלּוּ וַיִּגִּיעוּ לְמַדְרָגָה כְּזוֹ, שֶׁיְהִיוּ יוֹתֵר גְּדוֹלִים מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרֵת (עֵין לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן א'), כִּי מְלֹאךְ נִקְרָא עוֹמֵד, חֲתִיכַת אֵשׁ, נִשְׁמָה בְּלֵי גוּף, אֵין לוֹ עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, אֵין לוֹ תַּאֲוֹת וּמַדּוֹת רָעוֹת, אֵין לוֹ אִשָּׁה וַיְלָדִים שֶׁיִּרְגִּיזוּהוּ, אֵין לוֹ לְשֵׁלִם חוֹבוֹת וּמִשְׁכָּנְתָּא וְכוּ', וְאֵלּוֹ אָדָם שֶׁנִּבְרָא בְּזֶה הָעוֹלָם, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הִלְבִּישׁוֹ בְּלָבוּשׁ גַּשְׁמִי וְחֲמָרִי, שֶׁמַּעֲלִים וּמְכַסֶּה אֶת הָאֱלֻקוֹת, וַיֵּשׁ לוֹ בְּחִירָה, יֵשׁ לוֹ עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, יֵשׁ לוֹ אִשָּׁה וַיְלָדִים הַמְּצִיקִים לוֹ, יֵשׁ לוֹ חוֹבוֹת הַהוֹרָסִים אוֹתוֹ, יֵשׁ לוֹ הוֹצָאוֹת רַבּוֹת: אֲכָל, בְּגוּד וְכוּ', וְאִם אַף-עַל-פִּי-כֵן אֵינְנוּ מְאַבְדֵי עֲשֵׂתוֹנוֹתֵינוּ, אֲלֵא בְּתוּךְ הַקְּלָפָה הוּא מוֹצֵא אֶת הַפְּרִי, מְקַלֵּף אֶת הַקְּלָפוֹת שֶׁאֵלּוֹ הַדְּמִיוֹנוֹת, וּמוֹצֵא אֶת הַתּוּךְ — הֵינּוּ שְׂזוּכָה לְרֵאוֹת אֶת הָאֱלֻקוֹת שֶׁבְּכָל פֶּרֶט וּפְרֶט בְּזֶה הָעוֹלָם, זֶה עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁאָדָם צָרִיף לְהִגִּיעַ אֵלֶיהָ בְּזֶה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר וְכוּ', הַמְּלֵא נְסִיוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים מִבֵּית וּמִבְּחוּץ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! רְאוּ מָה

לפניכם — עולם יפה כל-כף! מלא אלקות, הקדוש-ברוך-הוא קורא לכל אחד: "באו וחזרו בתשובה שלמה, באו ותזכו לדבר אלי, לשוחח אתי, לספר לי מה שכוּאב לכם, ואז אפתח לכם את המִח וְהַדַּעַת וְהַשְׁכָּל, שתזכו להרגיש אותי". אשר זו מדרגת הצדיקים. ובעבור זה דבר גדול מאד להיות מקרב אל צדיק אמת, שהוא זכה לזה כָּבֵר, ואם אנחנו נבטל דעתנו ושכלנו אל הצדיק ונקיים דבריו, גם אנו נזכה לזה. לזאת אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קכג), שעקר השלמות בזה העולם — להיות מקרב אל הצדיק, ולהשליך דעתו ושכלו, ולקבל כל אשר יאמר לך כהוא זה; כי הצדיק זכה לצאת מהעולם הזה, אף שנמצא בזה העולם, יושב ומדבר עם בני-אדם, אבל כל-כף דבוק בו יתברך, עד שחי חיים רוחניים, חיים נצחיים, ויש לו הסתכלות עמקה מאד. אבל אי אפשר להכניס השגה זאת בבני-אדם בבת אחת, על-כן הצדיק מלביש עצמו בלבושים על גבי לבושים, בהסתרה שבתוך הסתרה, כדי שגם נשמות ישראל ירגישו איזה הרגש שהוא מרגיש. לזאת מובא בזהר, שמשה רבנו כל ימי חייו השתוקק — "איה אני יכול להחדיר בתוך נשמות ישראל, את ההארה שמאירה לי, את ההרגשה שאני מרגיש?" "מי יתן ויהיו כל עם השם נביאים". שכל בר ישראל יחוש מה שאני מרגיש. אשר זו השתוקקות כל הצדיקים — להוציא את עם ישראל

הַדְּמִיּוֹן עוֹבֵד

קכג

מֵהַגְלוּת, מֵהַדְּמִיּוֹן שֶׁהוֹרֵס אוֹתָם, מֵהַמַּחְשְׁבוֹת שֶׁל הַבַּל שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹכָם, מִ"הַדְּמִיּוֹן שֶׁעוֹבֵד" אֲצֵלָם כָּל-כָּף חֲזֹק, עַד שְׁעוֹשִׂים מְצִיאוֹת מֵהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְשׁוֹכְחִים שֶׁהַכֹּל אֱלֻקוֹת. לְזוֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הִבֵּה חֲזָרוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְתִבּוֹאוּ אֶל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת הַדְּבּוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא יִמְשִׁיךְ עֲלֵיכֶם אֶת הַזִּיּוֹ, הַחַיּוֹת, הַדְּבֻקוֹת וְהָעֲרֻבוֹת בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְאִם תִּתְּבוֹנְנוּ הֵיטֵב הֵיטֵב בְּגִדְלַת הַצַּדִּיק, תִּנְכַּחוּ שֶׁאֵינְנוּ מְסַתְּפֵל עֲלֵיכֶם כָּלָל, אֵינְנוּ רוֹאֶה אֶת גְּשָׁמֵיֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, אֲלֹא רוֹאֶה רַק אֶת נִשְׁמַתְכֶם, מְסַתְּפֵל רַק עַל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת שֵׁשׁ בְּעוֹלָם, וּמִשְׁתַּוְּקֵק לְגִלוֹת גַּם לָכֶם אֵיזָה נִצּוּץ שֶׁל אֹר הַמְּאִיר בּוֹ, רוֹצֶה לְהַחְדִּיר בְּכֶם, שֶׁגַּם אַתֶּם תִּתְחִילוּ לְדַבֵּר אֶל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שֶׁגַּם אַתֶּם תִּתְּבוֹדְדוּ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. אֵין עוֹד נֵעֵם וְזִיּוֹ וְחַיּוֹת וְדְבֻקוֹת וְדְבֻקוֹת בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא; אֵין עוֹד יִפִּי וְטַעַם בְּחַיִּים, כְּאֲדָם הַמְּרַגִּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי אִזּוֹ יֵשׁ לוֹ תְּמִיד לְהִיכֵן לְבָרַת. לְזוֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! פְּקַחוּ עֵינֵיכֶם, וְתִתְקַרְבוּ אֶל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, שֶׁיִּפְקַח לָכֶם אֶת הָעֵינַיִם, כְּדֹאִיתָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן סז): כְּשֶׁאֲדָם זוֹכֶה וּמִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק, הַצַּדִּיק פּוֹקַח לוֹ אֶת הָעֵינַיִם, שֶׁיִּסְתַּפֵּל עַל עֲצָמוֹ הֵיכֵן אוֹחֵז בְּזֶה הָעוֹלָם; עַד שֶׁיִּתְבָּרַר לוֹ הֵיטֵב, אֲשֶׁר לָמָּה לוֹ לְהִרְגִישׁ צָרוֹת וְיִסּוּרִים?! לָמָּה צָרִיף לָרִיב?! לָמָּה הַבֵּית צָרִיף לְהִיּוֹת גִּיהֲנוּם?! לָמָּה

צריכים לריב עם השכנים?! למה צריכות הבריות לריב זו עם זו?! אין זאת, אלא מחמת ש"הדמיון עובד" אצלם; כי אם היו מחפשים את הקדוש-ברוך-הוא ורוצים אותו יתברך לבד — היו משלימים. ישנם בני-אדם בני חמשים, ששים שנה וכו', והדמיון פורה אצלם כל-כף, עד שרבים בפעוטות ממש — "ההוא התחיל אתי, מדבר עלי" וכו'. וכך הורסים את חייהם ומרור להם פלענה. לזאת, בני ובנות היקרים! הרגילו עצמכם לדבר אליו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, וכל צרככם תבקשו מאתו, ואז תראו לפניכם עולם חדש. אשר זו מדרגת הנביאים, מדרגת הצדיקים. וכמאמרם ז"ל (בראשית רבה, פרשה כז, סימן א'): גדול כחם של נביאים, שמדמים צורה ליוצרה; מה שרק רואים — רואים את האלקות שבזה הדבר, הם מסירים את הקלפה מהפרי, וטועמים את הפרי כי טוב הוא. ומהן הקלפות? דמיונות האדם; שצריך להוריד מעצמו. ואז יזכה לראות את הפרי, את הפנימיות חיות אלקות שיש בכל דבר, ויתאהב בהקדוש-ברוך-הוא כל-כף, שכבר לא ירצה דבר — אלא אותו יתברך. וכן אומרים חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה יט, סימן ג'): גדול כחם של נביאים, שמדמים דמות של גבורה של מעלה לצורת אדם; הצדיקים כל-כף דבוקים במקום ברוך הוא, שאינם רואים את דמות האדם, אלא את הנשמות, ומרחמים

הדמיון עובד

קכה

וְחָסִים וְחוֹמָלִים עַל הַנְּשָׁמָה וּמִתְפַּלְלִים אֵלָיו יִתְבַּרְךָ:
"רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תַּעֲזֹר לַנְּשָׁמָה זוֹ, נְשָׁמָה זוֹ צְרִיכָה
רְפוּאָה, נְשָׁמָה זוֹ צְרִיכָה פְּרֻנְסָה, נְשָׁמָה זוֹ צְרִיכָה בֶּן אוֹ
בֵּת זוּג, נְשָׁמָה זוֹ צְרִיכָה יְלָדִים"; הַצְּדִיק מְסַתְּפֵל עַל
רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת. שְׂזוֹ הֵיְתָה מְדַרְגַּת הַנְּבִיאִים,
שֶׁהִחְדִּירוּ בְּעַם יִשְׂרָאֵל אוֹר אֱלֹקֵי, שֶׁלֹּא רָצוּ כְּלוּם רַק אֶת
הַקְּדוּשׁ-כְּרוֹךְ-הוּא. תִּתְאַרוּ לְעֲצַמְכֶם, אִם הֵינּוּ זוֹכִים
לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, הַמְּגַלֵּה לָנוּ שֶׁהַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת
וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל, וּמְסִירִים אֶת הַקְּלָפָה, הֵינּוּ חַיִּים חַיִּים
נְצַחִים, וְאִף פַּעַם לֹא הֵינּוּ רַבִּים, תָּמִיד הֵינּוּ מְדַבְּרִים
אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, אִף פַּעַם לֹא הֵינּוּ בְּכַעַס עַל הַזּוּלָת. אָבֵל
"הַדְּמִיוֹן עוֹבֵד" אֶצֶל הָאָדָם, וּמְעוֹרֵר אוֹתוֹ שֶׁיִּחְשֹׁב כְּאִלוֹ
מִי יוֹדֵעַ מַה חוֹתְרִים תִּחְתְּרוּ, וּמַה מְדַבְּרִים עֲלָיו, וְחוֹשֵׁב
שֶׁבּוֹדָאֵי הֵהוּא רוֹצֵה בְּרַעְתּוֹ, וְחִי בְּפִחָדִים שֶׁל שׂוֹא,
וּבְחֻשָׁשׁוֹת הַכֹּל. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! הִסְרִו אֶת
הַדְּמִיוֹן מִכֶּם, שֶׁזֶהוּ כַּח הַבְּהֵמִיּוֹת, וְהִתְחִילוּ לְהִסְתְּפֵל עַל
הַכַּח הָאֱלֹקִי שֶׁיֵּשׁ בְּכָל דָּבָר, וְאִז תִּרְגִּישׁוּ נֵעַם, זִיו, חַיּוֹת
וּדְבָקוֹת וְעֵרְבוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר אֵין עוֹד נֵעַם
גְּדוֹל מְזֵה, כִּי הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה זֶהוּ אוֹר אֱלֹקֵי. לְזֹאת
אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (פְּסָחִים ח.): לְמַה צְדִיקִים דּוֹמִים
לְפָנֵי שְׂכִינָה? כִּנֹּר בְּפָנֵי אַבּוּקָה; כִּי הַשְּׂכִינָה זֶהוּ אוֹר
עֲלִיּוֹן, אוֹר גְּדוֹל כְּאַבּוּקָה, וְהַנְּשָׁמָה זֶה נֹר קָטָן, "נֹר הַנְּוִי"ה
נְשַׁמַּת אָדָם" (מְשָׁלִי כ, כז). וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! זְכְרוּ

היטב שיש לכם כחות הנפש בלתי רגילים, ואף שחטאתם עד עתה, ועשיתם כל מיני שטיות, ונכנסתם בקטנות המחין, ביאוש ובדכאון, ונדמה לכם, כאלו בשמים אין צריכים אתכם, כאלו הקדוש-ברוך-הוא כועס עליכם, כאלו הבריות משיחות מכם, הוציאו מעצמכם את הדמיון הזה, והדביקו עצמכם באין סוף ברוך הוא, והתחילו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ואז תראו לאיזה נעם, לאיזה זיו ורחיות אתם יכולים לזכות בזה העולם. וחכמינו הקדושים מגלים לנו, שזה ההפרש בין ארץ ישראל לחוץ לארץ; כי ארץ ישראל שם יש גלוי אלקות בהתגלות נוראה ונפלאה מאד, כדכתיב (דברים יא, יב): "עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה עד אחרית השנה"; בארץ ישראל יש השגחה פרטית, שמאירה בגלוי רב מאד, כי בארץ ישראל הפרי בלי קלפה, ואלו בחוץ לארץ האור מלבש עם קלפות. לזאת נתן הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל את ארץ ישראל, כי שם מצוי הפרי, שם מתגלה האור אין סוף ברוך הוא בלי שום לבושים והסתרות. לזאת כל המהלך ד' אמות בארץ ישראל, מבטח לו שהוא בן עולם הבא (כתבות קיא), כי על-ידי שמהלך ד' אמות בעולם הזה בארץ ישראל, שהיא ארצו של הבורא יתברך שמו, ומתבונן — מה זה פה? זו הארץ שהנחילנו הקדוש-ברוך-הוא, אזי בן עולם הבא הוא. לא-כן בחוץ לארץ הכל נעלם ונסתר מאד.

הדמיון עובד

קכז

כְּמֵאֲמָרָם וַיֹּאמֶר (פְּתוּבוֹת קי:): כָּל הַדָּר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, דּוֹמָה
כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֱלוֹהַּ, וְכָל הַדָּר בְּחוּץ-לְאֶרֶץ דּוֹמָה כְּמִי
שֵׁאִין לוֹ אֱלוֹהַּ; בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֶפְלוּ הַדְּמִיוֹן שֶׁל הָאָדָם
הוּא אֱלֻקוֹת, שֶׁתְּמִיד מְרַגְּשִׁים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי
פֹה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חַיִּים בְּאֶרֶץ נְסִית, כְּמֵאֲמַר רַבֵּנוּ ז"ל
(לְקוּטֵי-מִוֵּה־ר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ז'), שֶׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, תְּפִלָּה וְנְסִים —
תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה; כִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְלֵאָה נְסִים, אֵף אֵין
בְּנֵי-הָאָדָם מְרַגְּשִׁים בְּזֶה, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (נִגְדָה לֵאמֹר): אֵין בְּעַל
הַנֶּס מְכִיר בְּנֶסוֹ; בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אָנוּ מְסַבְּבִים עִם בְּנֵי
יִשְׁמַעֵאל הַרוֹצִים לְבַלֵּעַ אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וּלְהַרְגֵם,
וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם. אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְלֵאָה
הַשְּׂגָחָה, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְשַׁגֵּיחַ עֲלֵינוּ וְשׁוֹמְרָנוּ מִיַּד בְּנֵי
עוֹלָה. בְּנֵי עֵשׂוֹ הַנוֹצְרִים, יִמַח שְׁמֵם וְזִכְרָם, רוֹצִים לְכַלּוֹת
אֶת נְשָׁמָתָנוּ, מְגַבִּירִים כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת וְעֵבֹדָה זָרָה,
וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם. הַקְּלָפָה הַכִּי עֲצוּמָה
אֵלוֹ הָעַרְב־רַב הַמְתַּפְּשֵׁטִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּעֵתִים הַלְלוּ,
אֲשֶׁר הֵם יוֹתֵר גְּרוּעִים מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם, כִּי הֵם מְלַבִּישִׁים
עֲצָמָם בְּלְבוּשׁ דְּתִי, וַיֵּשׁ לָהֶם עֵזֶר — הַרְעֵ-בְנִים' שְׁלָהֶם,
וְעוֹקְרִים אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִהַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, עִם כָּל
זֹאת קִדְּשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עוֹלָה עַל הַכֹּל; כִּי שֵׁם מִתְגַּלֶּה
הָאוֹר הָאֱלֹקִי, הָאוֹר אֵין סוּף, עַד שֶׁאֶפְלוּ הַדְּמִיוֹן שֶׁל
הָאָדָם זֶהוּ רוֹחֲנִיּוֹת אֱלֻקוֹת — אִם זוֹכֵה לְהִיּוֹת מְקַרֵּב אֶל
הַצַּדִּיק, הַנּוֹתֵן לוֹ עֲצוֹת אֵיךְ לְצַאת מִהַבּוֹץ וְהַתְּאוּת שְׁלוֹ,

הצדיק מלמדו לדבר אליו יתברך, ומעודדו ומשמחו ומוציאו מהדפאון וכו'. אבל הדר בחוץ-לארץ דומה כמי שאין לו אלוה, שם מתגברת קלפת ישמעאל ועשו יותר מהכל, וכן קלפת הערב-רב עם הקלפה של (דברים ח, יז): "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה", עד שהאדם חש שהדמיון מתגבר עליו. לזאת, בני ובנותי היקרים! התחזקו באמונה פשוטה בו יתברך, והמשיכו עצמכם אליו יתברך, והרגילו עצמכם לדבר אליו יתברך, והשתדלו להתקרב אל הצדיק האמת, היכול לעזור לכם לצאת מהדפאון שלכם, ויחדיר בכם גם-כן דעת העליון, שתרגישו את הקדוש-ברוך-הוא, ותפסיקו לדמין המיונות כאלו רוצים את הרע שלכם. על-כן באו אל הצדיק האמת הדבוק באין סוף ברוך הוא, וימשיך גם עליכם האור האלקי, ותרגישו עצמכם בעולם הזה כדגמת העולם הבא. וזהו שאומרים חכמינו הקדושים (פסחים ב:): אמר דוד, אני אמרתי "אף חשך ישופני" (תהלים קלט, יא) — לעולם הבא שהוא דומה ליום, עכשו העולם הזה שהוא דומה ללילה — "אור בעדני". דוד המלך — היו לו שונאים רבים, דברו עליו כל דבר רע, ורצו לעקרו. אחיו גרשוהו, חמיו בקש להרגו, אשתו בזתה אותו, הילדים התנכלו לו, בני-אדם התלוצצו ממנו, כמאמרם ז"ל (עין מדרש תנחומא תולדות, סימן ו): אין לה דור שאין בו ליצנים, אבל אין לה דור כדורו של דוד, שהיו מלאים

הדמיון עובד

קכט

ליצנים, שלעגו ושחקו מדוד המלך, עד שחשב — מי יודע מה יהא עלי, אני אמרתי אך חשף יהיה לי בעולם הבא — שחשב שיהיה לו רע שם, כי סבל סבל גדול בעולם הזה; אבל לא אבד את עצמו, ומכל דבוריו נעשה ספר תהלים; כי מכל מה שעבר עליו התפלל להקדוש-ברוך-הוא, ועל-ידי-זה זכה שהעולם הזה הדומה ללילה, היה אור בעדו; כי גם פה ראה את האור אין סוף ברוך הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לשוב בתשובה שלמה לבורא יתברך, והפסיקו לדמין כאלו הוא יתברך שונא אתכם, חס ושלום. תדעו שהכל דמיון, אשר בא לכם מהחטאים והעוונות והפשעים, שמכם נבראים קלפות ומשחיתים, אשר הם כלל הדמיונות שנכנסו בכם, כאלו אין הקדוש-ברוך-הוא חפץ בכם. אך הצדיק מחדיר בכם ידיעות אלו שתדעו, אשר הקדוש-ברוך-הוא אוהבכם, ורק רוצה שתפתחו את פיהם ותדברו אליו. למה לכם לריב זה עם זה?! למה לכם לריב עם ילדיכם?! למה לכם לשבר את ביתכם?! הכניסו את הקדוש-ברוך-הוא בזה העולם, ותחוושו רוחניות אלקות בחייכם, הפסיקו את החכוכים ביניכם, ותשרר אהבה ורעות במחנכם, אשר זו הארת העולם הבא בעולם הזה; אשרי המכניס דבורים אלו לתוך לבו, שאז יהיה הכי מאשר בחיים, ולא יחסר לו דבר. יעזר הקדוש-ברוך-הוא, בני ובנותי היקרים! שתחדירו דברי אלו בתוך

לְבַכְּכֶם, וְאִז תִּרְגְּיִשׁוּ עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְתַחֲיוּ פֹה
 בְּעֶלְמָא הָרִין כְּדַגְמַת עֶלְמָא דְאַתִּי, וְתַעֲשׂוּ מִזֶּה הָעוֹלָם
 עוֹלָם הַבָּא מִמֶּשׁ, וְיִתְגַּלֶּה לְכֻלָּם הָאֱלֻקוֹת, וְזוֹ תִהְיֶה
 הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה; אֲשֶׁרֵי הַשֵּׁם דְּבָרִים אֱלוֹ בְּתוֹךְ לְבוֹ, וְאִז
 טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים!

תָּם וּנְשָׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם: